

GORDON

Marcel Langedijk

Gordon

Biografie van een entertainer

LEBOWSKI PUBLISHERS
AMSTERDAM 2019

De uitgeverij heeft getracht alle rechthebbenden van het illustratiemateriaal te achterhalen. Diegenen die desondanks menen rechten te kunnen doen gelden, worden verzocht contact op te nemen.

Eerste druk, februari 2018

Tweede druk, maart 2018

Derde druk, maart 2018

Vierde druk, mei 2019

© Marcel Langedijk & Gordon Heuckeroth, 2018

© Lebowski Publishers, Amsterdam 2018

© Omslagfoto: William Rutten

Omslagontwerp: Riesenkind, 's-Hertogenbosch

Typografie: Crius Group, Hulshout

Foto auteur: © Jesaja Hizkia

ISBN 978 90 488 4893 5

ISBN 978 90 488 4025 0 (e-book)

NUR 661 | 672

www.lebowskipublishers.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Lebowski is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

<i>Proloog</i>	7
<i>De man</i>	13
<i>De entertainer</i>	49
<i>De topper</i>	77
<i>De ondernemer</i>	101
<i>De minnaar</i>	113
<i>Het feestbeest</i>	159
<i>De vriend</i>	175
<i>De pechvogel</i>	195
<i>De schijnwerpers</i>	213
<i>Nawoord</i>	235

PROLOOG

Zo'n tien jaar geleden sprak ik Gordon voor het eerst. Hij was al jaren de gevierde zanger en televisiemaker, ik was eindredacteur bij *Playboy*. Ik mocht bij hem thuis op audiëntie komen voor een interview. Er waren verse broodjes, sapjes en goede koffie, zojuist gehaald door zijn werkster. Van het gesprek weet ik niet veel meer, behalve dan dat hij openhartig en vriendelijk was, ondanks de vele verhalen die er over hem rondzongen.

Toen al.

En die verhalen rondom Gordon Heuckeroth zijn nooit minder geworden. Integendeel. Eind 2016 mocht ik hem opnieuw interviewen, ditmaal voor *JFK*.

We spraken af in een café op de Overtoom, niet eens zo ver van Gordons Amsterdamse appartement. Ik vertelde hem over onze eerdere ontmoeting. Hij knikte, matig geïnteresseerd.

Het werd evengoed een mooi gesprek. Over waarom hij zijn muzikale carrière aan het eind van dat jaar aan de wilgen zou hangen, over het gebrek aan respect dat ze voor hem hadden in Hilversum, over televisie en over de liefde, altijd weer over de liefde.

Van zijn manager, Mirjam, hoorde ik later dat hij het een fijn gesprek vond en dat hij blij was met het interview.

Daar moest ik aan denken toen ik een tijd later de documentaire van Michiel van Erp op televisie zag: *25 Jaar Gordon, Groots En Meeslepend*. Mooi, dacht ik, prachtig zelfs, maar uiteindelijk te kort om het hele verhaal te vertellen, om écht diep in te gaan op wie Gordon nu eigenlijk is. Na het zien van die documentaire vroeg ik me af of er eigenlijk al een biografie was van deze man die de gemoederen in Nederland al decennialang bezighoudt. En zo niet: moest die er niet komen, zeker nu hij bijna vijftig werd?

Die biografie was er niet.

Ik mailde Mirjam.

We spraken af.

Zo is het gekomen.

Vrijwel iedereen die ik sprak over dit project reageerde hetzelfde. Vrienden van me, collega-journalisten, mensen uit Gordons vak: ze vonden het super en geweldig, maar ze waarschuwden me ook. Die Gordon, zeiden ze, dat is wel een type hoor. Ze vertelden over de drank, de drugs, de mannen, de vrouwen, de seks, de onvoorspelbaarheid. Ze zeiden: hij is egocentrisch en narcistisch. Ze zeiden: pas op met die man.

Ze wisten heel veel over hem, dat viel me op, ook de mensen die hem nog nooit ontmoet hadden. Júíst de mensen die hem nog nooit ontmoet hadden. Die hadden het gelezen, verklaarden ze zich nader, in tijdschriften, kranten en op internet. Of ze hadden het van iemand die een kennis had die ooit op een feestje van Gordon in zijn zwembad was beland. Of in zijn bed. Het zou kunnen, Gordon houdt van feestjes. Hij geeft ze graag en zoals

hij zelf grif toegeeft: op die feestjes gaat het dak eraf. Gordon houdt ook van drank, namelijk, en van drugs. Hij houdt ervan om het leven te vieren. Hard. Soms iets te hard, dat weet hij ook wel. Maar dat is niet erg zolang zijn leven in balans is. Er is veel en hard gefeest en hij gaat nog steeds weleens door de geluidsbarrière, maar zeker de laatste jaren is het rustiger in huize Heuckeroth. Hij wordt vijftig, het mag iets rustiger allemaal.

Ik ben niet op Gordons feestjes geweest. Ik heb er wel over gehoord. Niet alleen van vrienden van vrienden, maar ook van Gordon zelf. Ik heb gehoord van de drugs en de champagne, van de seks in het zwembad, van de kameel die door zijn tuin liep, de strippers en de hoeren, ik heb gehoord van de Hollywood-achtige taferelen die zich afspeelden in zijn Blaricumse villa. Hij is er altijd open over geweest en dat is hij ook in dit boek. Toch is dat deel van zijn leven maar een klein onderdeel van deze biografie. Het hoort bij hem, zeker, maar er is veel meer Gordon. In de driekwart jaar dat ik met hem optrok, stond ik slechts één keer voor een dichte deur. ‘Sorry schat,’ appte hij me, toen ik aanbelde, ‘het was kermis vannacht, ik ben echt niks waard.’ Verder was hij stipt op tijd.

Gordon nam het serieus. Hij opende de deuren van zijn luxe villa in Het Gooi, die van zijn appartement in Amsterdam, hij nam me mee naar zijn werk, we reden samen vele kilometers in zijn wagen, hij vloog me zelfs hoogstpersoonlijk naar Texel. Ik las alles wat er over hem te lezen viel, vroeg hem naar de achtergronden van al die relletjes, publieke vetes en ruzies. We zaten en we

praatten. Urenlang, ondanks het feit dat hij soms doodmoe was. Hij huilde veel, maar we hebben nog vaker gelachen.

Dit boek is zijn verhaal. Het is het verhaal achter de koppen op nu.nl, achter de smeuiïge details in de roddelbladen. Het is geen verhaal *over* Gordon. Die kennen we wel uit de media, horen we van anderen om hem heen. Dit is het verhaal *van* Gordon, zijn levensverhaal. Zijn kant, vooral ook omdat de andere kant al zo vaak te lezen is geweest.

Het is een blik in de complexe geest van een van Nederlands bekendste entertainers geworden.

Hoe is het om hem te zijn, vroeg ik me aan het begin van dit project af. Laat ik volstaan met te zeggen dat ik nu, na een periode van intensief met elkaar optrekken, niet jaloers op hem ben.

Gordon is vermogend, heeft een imposante zangcarrière achter de rug, is niet meer weg te denken van de Nederlandse televisie en heeft onvoorstelbaar veel fans, maar hij zou er nooit aan begonnen zijn als hij de prijs van dit alles van tevoren had geweten.

Dat begrijp ik nu heel goed.

De roem is, zeker in een klein land als Nederland, ronduit verstikkend. Gordon is niet een beetje bekend, Gordon is enorm bekend. Of je hem nu haat of dol op hem bent: je weet wie hij is. Iedereen weet wie hij is, waar hij ook komt. Of hij nu op Texel is of bij de supermarkt op het Museumplein in Amsterdam; mensen spreken hem aan, vragen om een foto, willen een babbeltje. Zoals

hij het zelf zegt in dit boek: ‘Ik kan nergens meer heen. Die tijd is geweest.’

Dan is er nog zijn liefdesleven. Dat heb je grotendeels zelf in de hand, daar moeten we niet al te dramatisch over doen, maar feit is dat iemand als Gordon in Nederland nooit meer onbevangen aan een relatie kan beginnen. Iedereen weet wie hij is, wat hij doet en hoeveel geld hij verdient. Geen goed uitgangspunt voor een relatie – nog even afgezien van Gordons vaak niet al te handige keus in mannen (en vrouwen).

Tot slot zijn er Gordons alleszins moeilijke jeugdijaren waarin de kiem voor vrijwel al zijn latere problemen werd gelegd.

Begrijp me niet verkeerd: Gordon is niet zielig. Integendeel. Hij is een zeer welvarende levensgenieter met een succesvolle koffiezaakketen en een onverminderd doordenderende carrière in de wereld van glitter en glamour. Maar ik zou niet in zijn schoenen willen staan. En ik denk dat dat geldt voor iedereen die deze biografie leest.

Marcel Langedijk
november 2017

DE MAN

I.

‘Kijk,’ zegt Gordon, ‘hier liggen ze.’ Hij wijst naar het graf van Joop en Marie Heuckeroth, onder een grote boom in een mooi perkje van de Noorderbegraafplaats.

Zijn ouders.

Gordon is hier een paar keer per jaar. Sowieso op Moederdag, en dan brengt hij een doosje tompoezen mee. Traditie.

‘Ik vind het hier prachtig, ik kom hier echt tot rust. Het is een van de weinige begraafplaatsen waar mensen nog van alles neer mogen zetten: beelden, ornamenten, foto’s, weet ik het.’

Hij knikt naar een plek, iets verderop. ‘Dat graf daar is er al sinds 1997 en ze steken elke dag een kaarsje aan. Ik zeg het je: dat kaarsje brandt elke dag.’

De blik gaat weer naar het graf van zijn ouders. ‘Mooi hè, zo, in het midden. Ik heb er vrede mee, ze liggen hier prachtig. Ik wil hier later ook liggen, bij mijn ouders. *Reunited*. Er kunnen er zes in, in dit graf, dus we zien wel wie er nog bij komen. Er komt dan wel een nieuwe steen op, dat heb ik al geregeld. Net als de uitvaart. Het wordt geen staatsbegrafenis, dat hoef ik niet. Ik wil wel dat er flink gedronken wordt. Het leven vieren, dat is het idee.

Ik heb alles goed geregeld. Mijn testament heb ik pasgeleden nog laten aanpassen. Ik wil dat zaken goed geregeld zijn voor de mensen die ik achterlaat, zoals mijn ex-vriend Patrick en mijn vrienden. Het is kut om daarover na te denken, maar ik heb er de laatste tijd drie naar het graf gedragen, mensen van begin veertig. Ik heb zo een afspraak met een man in Blushing Blaricum, een van mijn horecazaken. Ik ga hem gedag zeggen omdat hij er binnenkort niet meer is. Vijfenvoertig is ie, en hij heeft nog een maand te leven. Verschrikkelijk.'

'Ik heb er altijd al veel over nagedacht, over de dood. Het begon eigenlijk met een van mijn allerbeste vriendinnen, Tony Mestriner. De vrouw die mij destijds in Zuid-Afrika helemaal heeft opgevangen, toen ik daar net doorbrak. Ze was eigenaar van het Table Bay Hotel in Kaapstad, een prachtige plek. Ze viel zo plotseling weg... Leukemie, drie maanden te leven had ze nog. Zo'n leuk mens. Maar daar wordt niet naar gekeken, hoe leuk je bent.

Je moet je gelukkig prijzen dat je er bent. Dat je er nóg bent. Zo redeneer ik. Ik ben ook niet bang voor de dood. Ik vind het wel lekker rustig, het idee. Ook als je weet wat ik allemaal heb meegemaakt. Dan hoef je niet te rouwen. Ik heb zoveel gedaan. Ik ben eigenlijk honderd, het dubbele van mijn leeftijd, zoveel heb ik geleefd.'

We wandelen terug naar de uitgang. De zon is meedogenloos, het zweet staat op zijn gezicht. Bijna vijftig is hij, een grote man, net geen twee meter lang. Fors ook, al zal hij later dat jaar met pijn, moeite en heel veel overgave zo'n vijftien kilo afvallen.

Bij zijn auto, een buitenmodel Amerikaan, staan twee oudere dames. Grijze krullen, keurig verzorgd. Ze zien ons aankomen. ‘Dag Gordon, jongen, we zaten net je wagen te bewonderen.’ Ze spreken zijn naam uit als Kordun, plat Amsterdams. Gordon lacht, zegt ‘dag schat’, vraagt hoe het is, maakt een gebbetje.

‘Ik ben een van hen,’ zegt hij later in de auto, ‘zo zien ze dat, en zo is het ook. Ik kom hier vandaan, uit Amsterdam-Noord, hier liggen mijn wortels. Bij deze mensen kan ik nooit stuk.’

We rijden de Florabuurt in, de wijk waar de familie Heuckeroth woonde. De smalle Weegbreesstraat in. Kleine huisjes, arbeiderswoningen, nette tuintjes. We stoppen voor nummer 65.

‘Hier was het, jongen, hier woonde ik. “De Rimboe”, zo noemden ze de Florabuurt. Een echte volksbuurt. Kijk, dat raampje, dat was mijn kamertje. Heel klein allemaal. Ik kan het me bijna niet meer voorstellen dat ik hier gelopen heb, vroeger. Boodschappen halen op de hoek bij tante Greet, van het buurtwinkeltje. Daar kon je alles kopen: kaas, melk, boter. Nu is het een woonhuis, zie je. Het was hier heel gezellig. Heel dorps, maar dan in de stad. Al voelde je je hier niet echt een Amsterdammer. Noord is toch een apart onderdeel van de stad. Het was allemaal wel groener dan nu. Er was niks hier, nu is alles volgebouwd.

Iets verderop had je een andere wijk, Banne Buiksloot. De Banne. We vochten altijd met mensen uit die buurt. Er was veel rivaliteit tussen de Banne en Floradorp. Water en vuur. Heel heftig. En je moest wel meedoen, ie-

dereen deed mee. Ik heb nog een keer een steen naar m'n hoofd gehad. Flink gat in mijn kop.

Toch waren wij eigenlijk een heel keurig gezin, vergeleken bij de vele asociale mensen die hier woonden. Wij waren een vreemde eend in de bijt, net iets anders dan de anderen. De familie Heuckeroth stond bekend als de wat nettere tak van Floradorp.'

Cornelis Willem Heuckeroth is de jongste van acht kinderen. Negen, eigenlijk, want er was nog een broertje. 'Johnnie overleed. Wiegendood. Negen maanden was ie. Ze vonden hem dood in bed. Het was het derde kind van mijn ouders. Rampzalig. Daar hebben ze een knauw van gekregen. Mijn moeder heeft altijd met zijn bidprentje op zak gelopen, in haar portemonnee. Overal waar ze was. Als we erover spraken, liepen de tranen over haar wangen. Negen maanden oud, vind je je kind dood in bed. We hebben dat bidprentje in mijn moeders kist gelegd na haar overlijden. Johnnie Heuckeroth junior... Hij had nu zestig geweest.'

Hij somt de anderen op: 'Mijn oudste zus, Marja, en daarna komen Joke, Tineke, Lydia, John, Monique, Martin en ik. Er zitten acht jaar tussen Martin en mij. Een nakomertje, ja. Wel gewenst, niet gepland. Naast mijn echte ouders had ik dus vijf moeders en twee vaders.'

Gordons familie is een pijnlijk onderwerp in zijn leven. Hij kan niet met en niet zonder ze. Het ene moment spreekt hij vol warmte over ze, vertelt hij over die zondag, laatst, dat ze weer – bijna met z'n allen – bij elkaar waren. Bij hem thuis, mooi weer, iedereen vrolijk. Net als vroe-

ger. Maar een maand later gaat het over het verdriet en de woede die ze bij hem oproepen. Over waarom hij in godsnaam de boel bij elkaar probeert te houden, terwijl de rest het geen moer interesseert. Over het bloed dat ze onder zijn nagels vandaan halen.

Maar: 'Ik heb het vroeger heel leuk gehad. Dat gevoel overheerst. Ik was de jongste, ik werd verwend, werd overal mee naartoe genomen, door iedereen gekoesterd. Ik was een monsterlijk lelijke baby, maar werd daarna een prachtig kind, met lange krullen.

Mijn broers en ik sliepen op één kamer. John, Martin en ik. Twee zusjes, Marja en Joke, waren al uit huis, die heb ik nooit thuis meegemaakt. Toch was het verschrikkelijk druk, met z'n negenen in dat piepkleine huisje.'

Terugkijkend op die eerste jaren van zijn leven overheersen dus de positieve gedachten. 'We waren zó hecht. Het was gezellig thuis. Samen voor de houtkachel, samen in de tuin, barbecueën, schommelen op de schommel die ik voor m'n verjaardag had gekregen. En later: samen thuiskomen van de markt met mijn ouders. Julio Iglesias, André Hazes, Charles Aznavour, Vicky Leandros, een van die platen stond altijd op. Lagen we allemaal voor de kachel, rond een uurtje of halfzes. Helemaal kapot van de dag op de markt. Een dutje na een lange dag. Dat doe ik nog steeds. Ogen dicht, boem, ben ik weg.

We waren een team. Heel saamhorig. Iedereen was goed met elkaar, er waren geen problemen. En we hadden humor. Allemaal. Dat was een groot ding bij ons thuis, dat had je nodig om te overleven. Met z'n allen tegen elkaar in.'

‘Ik ging naar de Sint Franciscus van Assisischool. De katholieke basisschool, naast de Sint-Stephanuskerk. Ik was een creatief joch, maakte mooie dingen.’

Hij herinnert zich juffrouw Koning, een dame met een ‘enorme overbeet’. Hij doet haar na, giert van de pret bij die herinnering: ‘Ik moest daar vreselijk om lachen, om die vrouw. Ja, ik was toen al een etterbak. “Heuckeroth, eruit, nu, op de gang!”

Dan had je juffrouw De Beer, dat was mijn oogappel-tje. En meester Assink. Ik vermoedde dat die man hartstikke niet was. Er klopte iets niet, hij praatte zo apart, wapperde zo gek met z’n handjes. Hij had een kaal hoofd met een rode band haar; ik zie hem nog zo voor me. Rob Bianchi was de gymleraar. Die woont bij mij in het dorp, in Blaricum. Ik hoefde nooit mee te gymmen van hem. Ik had een hekel aan gym, was altijd scheidsrechter.

Ik kom meneer Bianchi nog regelmatig tegen. Ik denk dat hij inmiddels in de tachtig is. Geweldige kerel. Hij vond me een belachelijk uitzonderlijk kind, zegt hij altijd. De draak steken met anderen, altijd lachen. Dat was ik wel, ja. En dat ben ik eigenlijk nog steeds. Ik hoor dat ook vaak van anderen: wat een energie heb jij. Dat is voor mij heel gewoon, zoals voor de meesten in ons gezin. Een tomeloze energie. En we zijn positief hè, we houden niet van negatief of neerslachtig. Ik wil mensen meetrekken. “Kom op!”

Ik heb geen donkere kant, vind ik, ik ben niet destructief. Ik ben een genieter. Altijd geweest. Ik wil zo graag dat het goed gaat met iedereen. Mensen kwamen altijd al naar me toe, nu nog, ik was en ben een magneet vol positieve energie. Ik maak wel grappen over je, maar het

is nooit té erg, ik ben echt niet de pestkop die mensen altijd denken dat ik ben.’

Positieve magneet of niet, de jonge Gordon had weinig echte vriendjes. En degenen die hij had, nam hij niet graag mee naar huis. ‘We hadden al zo’n druk gezin. Mijn vader en moeder vonden het wel lekker als we even weg waren: sodemieter gauw op met al die kinderen. Bartje was een vriendje van me. Op hem was ik helemaal verliefd. Dat denk ik dan, ik was nog heel jong. Jan, ook een vriendje, die woonde iets verderop in de straat. En dan had je mijn buurmeisjes. Jacqueline en Ingrid, van de overkant. Met die twee was ik onafscheidelijk. Dan had je Cor, die woonde ernaast, met zijn moeder. En dan nog een heel groot gezin, die woonden op de hoek. Pal naast ons woonde een Surinaamse familie. Ik was altijd verliefd op Claudia, het mooiste meisje van dat gezin. Ik was zo door haar gebiologeerd, ze had prachtige lippen.

Zij hadden een grote invloed op ons gezin. Door het lekkere eten dat ze maakten, maar vooral door de muziek. Ik kwam daar als jongetje van zes, zeven en hoorde daar voor het eerst soulmuziek: Stevie Wonder, Sister Sledge. Dat namen we allemaal over. Prachtige muziek.’

Dat het niet allemaal gezellig, vrolijk en zorgeloos was thuis bij de familie Heuckeroth, daar kwam Gordon rond zijn zevende achter. Op afschuwelijke wijze. ‘Ik ben misbruikt, van mijn zevende tot mijn twaalfde. Het zou me niet verbazen als ik niet de enige in ons gezin was die dit is overkomen.. Nee, ik ga niet zeggen door wie, dat komt te dichtbij, dan maak ik iemand kapot, dat wil

ik niet. Het was een familielid, daar wil ik het bij laten. Maar zoiets vormt je wel. Mijn hele seksuele denken is bepaald door dat misbruik.

We stapten ook van het geloof af. Er werd daarvoor altijd gebeden aan tafel, mijn ouders gingen elke zondag naar de kerk, maar ik weet daar zelf niets van. Ik heb dat nooit gezien, nooit meegekregen, ik heb het van mijn broers en zusters gehoord. Mijn ouders waren schijnbaar helemaal klaar met dat geloof. Volgens mij op het moment dat ze diegene voor het eerst op heterdaad betraptten. Al voordat het misbruik bij mij begon. Maar het was niet alleen dat, ik denk dat mijn vader en moeder ook echt een klap hebben gehad van het overlijden van mijn broer Johnnie.’

Het misbruik, het overlijden van Gordons broertje; het ontwrichtte het gezin Heuckeroth dusdanig dat je inmiddels gerust mag zeggen dat het nooit meer helemaal goed is gekomen. Ook omdat de relatie tussen Gordons ouders, Marie en Joop, nooit goed was geweest.

‘Mijn vader en moeder kenden elkaar van de kerk. Ze waren allebei knap, vonden elkaar leuk en hebben liggen neuken. Zij werd er direct zwanger van en dus moest er getrouwd worden. Want katholiek. Een moetje. De boel werd bezegeld met een huwelijk in de kerk en dan blijf je dus mooi de rest van je leven bij elkaar. Terwijl die mensen eigenlijk nooit bij elkaar hadden moeten blijven, dat is een ding dat zeker is. Mijn vader en moeder pasten totaal niet bij elkaar. Qua intelligentie niet, qua opvattingen en karakter niet, ze kwamen uit twee totaal verschillende werelden.

Ik heb zoveel respect voor mijn vader gekregen, later. Hoe heeft die man dat volgehouden? Hij heeft de gifbeker helemaal leeggedronken. Mijn moeder was een labiele, naïeve vrouw. Mijn vader was juist heel intelligent. Die twee samen, hoe ze het zo lang hebben volgehouden is me echt een raadsel. Waarom?! Had uit elkaar gegaan, in godsnaam. Dat zeiden we ook regelmatig tegen ze. Ga uit elkaar! Honderdduizend keer hebben we het gezegd. Het gebeurde niet.

Daarom begon mijn vader ook met drinken; hij was alcoholist. Op zijn sterfbed zei mijn vader tegen me: “Als ik straks doodga, leer je pas je moeder kennen.” Hoe hard is dat? Maar het is wel uitgekomen. Ineens kreeg ik door hoe ze was. Ik ben altijd dol geweest op mijn moeder, nog steeds, maar ze is de spil geweest van heel veel ellende binnen onze familie. Ze was gek op John, bijvoorbeeld, mijn oudste broer. Die was haar oogappel, die had een speciaal plekje. Dat gaf wrijving. Mijn broer Martin heeft zich altijd achtergesteld gevoeld, tot op de dag van vandaag. Het empathisch vermogen van mijn moeder was weg. Ze was te beschadigd.’

De warme herinneringen maken plaats voor de koude. Zijn ogen lopen vol. ‘Mijn zus Tineke was mijn lievelingszus, mijn alles, en ik was dat voor haar. We deden alles samen. Tot ze op een gegeven moment verkering kreeg en ging trouwen. Met Geert. Mijn vader en moeder kwamen helemaal in opstand tegen die gozer. Zo ging het elke keer; ze hadden altijd problemen met de mannen of vrouwen die we mee naar huis namen. Met Tineke is dat zo geëscaleerd dat ze tien jaar lang niet thuis is geweest.

Ik kan me daadwerkelijk nog het moment herinneren dat ik bij mijn moeder op de arm zat en dat ik die auto met Tineke erin weg zag rijden. Dat heeft er zo in gehakt. Ik heb daar heel veel last van gehad.

Ik snapte het ook niet. Waarom maakten mijn ouders zoveel problemen met mijn zusjes en broers? Ze zijn niet eens op de bruiloft van mijn oudste zus Marja geweest. Terwijl ik bruidsjonkertje was. Ze keurden niemand goed. Waarom niet? Iedereen maakt toch zijn eigen keuzes in het leven? Dat heeft zoveel verdriet veroorzaakt bij ons. Weet je wat het met je doet wanneer je als klein kind je lievelingszus kwijtraakt? Ik denk oprecht dat daar mijn verlatingsangst vandaan is gekomen.

Natuurlijk heb ik het gevraagd aan mijn ouders, later. Mijn vader zei alleen maar: "Ik vond niemand goed genoeg." Wie bepaalt dat, wanneer is iemand goed genoeg? Dat weet je toch nooit? Dan ben je heel bekrompen. Zeker als het betekent dat je kind vervolgens niet meer bij je thuis komt. Je eigen kind...

Natuurlijk komt dat ergens vandaan. De ouders van mijn moeder heb ik nooit gekend, maar ze is opgegroeid in een heel groot, katholiek gezin: tien kinderen. Haar moeder is van de een op de andere dag weggelopen. Gewoon weggelopen. Ze liet haar man en tien kinderen achter. Later bleek ze psychisch niet in orde te zijn.

Een drama. Mijn moeder, de oudste, stond er ineens alleen voor. Ze werd de moeder van al die kinderen. In haar eentje, want een paar weken later stierf haar vader ook nog. Er viel een kruiwagen van een steiger, zo op zijn hoofd. Dood. Dat kun je je bijna niet voorstellen, toch, zo kort op elkaar?

Mijn moeder heeft dat nooit kunnen verwerken. Ze zei altijd: “Ik ben liefdeloos opgevoed, ik heb nooit liefde gekend.” Niet zo heel verwonderlijk, dus, na alles wat ze had meegemaakt dat ze een spijkerharde vrouw werd. Want dat was ze. Ik zou zelf denken: dan doe je toch vervolgens het tegenovergestelde met je eigen kinderen, en ze had ook echt wel haar lieve kanten, maar ze was vooral spijkerhard.

Mijn vaders vader was een tiran. Een vreselijke man. Ik was bang voor die vent. Mijn vader ook. Mijn vaders moeder was gelukkig de liefde zelf. Ik was gek op oma, ze woonden bij ons om de hoek, op de Floraweg. We waren dag en nacht bij elkaar. Ik voel nog steeds haar handen, weet je dat?’

Joop Heuckeroth, Gordons vader, was een man van duizend ambachten. Marktkoopman en rijschoolhouder, maar hij was ook melkboer.

‘Die melkboertijd heb ik niet meegemaakt. Ze hadden een winkel in Amsterdam-Oost. Moeder achter de kassa, mijn zusjes helpen. Na die melkhandel kwam de markt en de rijschool. HEBU heette ie. Van Heuckeroth en Bunschoten, de meisjesnaam van mijn moeder. Lekker *corny* ook.

Hij deed dus van alles, die ouwe. Hij had op een gegeven moment ook een SRV-wagen gekocht, zo’n oude melkwagen. Hing ie vol met kinderkleding en daar ging hij dan mee langs de deuren. Naar Almere, dat was toen net opgericht. Met zo’n oude SRV-wagen langs de deuren, zie je het voor je? Mochten wij aanbellen. “Dingdong, dag mevrouw, wilt u babypakjes kopen?” Je schaamde je dood.

Hij stond op een gegeven moment met die wagen er-
gens op een overdekte markt. Was ie het niet eens met
de pacht die hij moest betalen. Dus hij onderhandelen
met zo'n kerel.

Hij zegt: "Er is geen hond hier, op deze markt, wat
denk je wel niet?"

Die man: "Jammer, maar dan blijf je hier maar lekker
staan, want ik laat je er niet uit als je niet betaalt."

Mijn vader: "O ja, moet jij eens opletten."

Is ie met die hele kar dwars door de deur gereden. Met
zijn kinderen erin, hè. Echt. Zo was hij. Dat was van heel
korte duur, die wagen.

Maar hij heeft altijd zijn geld verdiend voor ons, er-
voor gezorgd dat we het bovengemiddeld goed hadden.
Hij was een echte ondernemer.

Ik denk vaak: schat, wat heb ik veel van jou. Heel veel
goede, maar ook heel veel slechte dingen. De belasting
kwam ooit beslag leggen op onze spullen. Was er weer
iets gebeurd, weet ik veel wat. Had ie de poten van alle
stoelen aan tafel doorgezaagd. Allemaal. Die man kwam
binnen. Mijn vader zegt: "Ga lekker zitten."

Wat een slapstick. Dat is toch geweldig.

Mijn vader zei altijd: "Je moet nooit van de kleinen
stelen, maar als je de groten kunt pakken, moet je het
doen. Verzekeringsmaatschappijen, banken, pak ze maar.
Bij de groten zit genoeg." Dat heb ik altijd onthouden.'

'Zeker toen ik jong was, keek ik heel erg tegen mijn vader
op. Een ras-Amsterdammer was het. Een gentleman, dat
ook. Gesoigneerd gekleed, mooi colbertje, stropdas om.
En als hij iemand te woord moest staan, kon ie ineens

ook heel geaffecteerd spreken. ‘Ja, goedemiddag, met de heer Heuckeroth.’ Dat vond ik zó geweldig, fuck, dat wilde ik later ook.

Hij kon ook heel mooi kalligrafisch schrijven. Dat heeft ie mij geleerd, toen ik acht was. Stonden ze later op de lts, waar ik menukaarten moest maken, heel erg van te kijken. Zoiets hadden ze nog nooit gezien. Ik heb nog steeds een prachtig handschrift trouwens.

Een fantastische man was het. Tenminste: als hij niet gedronken had. Drank was altijd al een probleem, zolang ik mij kan herinneren. Mijn vader heeft altijd gedronken.

Ik weet nog dat ik een keer onder de tafel school. Ik moet een jaar of vijf zijn geweest. Het hele huis werd afgebroken, alles werd stukgeslagen. Zo traumatisch.

Eerst was het Tineke die mij beschermde, maar toen die het huis uit ging, nam John die rol over. Totdat hij ook het huis uitging. Toen stond ik er alleen voor. John kon zo boos worden op m’n vader. Hij heeft op een dag een gat in de muur geslagen, zo kwaad was hij. Ik stond erbij. Belde mijn vader gewoon de politie. Liet ie m’n broer arresteren, met z’n dronken harses.

Hij sloeg ons nooit, dat niet. Ik kreeg weleens een pets voor m’n kanis natuurlijk, maar verder niet. Mijn moeder sloeg hém wel. Ik heb haar hem neer zien slaan met een moonboot, zo’n grote sneeuwschoen. In de tuin. Bam, daar lag ie. Dat zijn dingen die je nooit meer vergeet.

Hij schold m’n moeder zo vaak uit. Noemde haar een hoer, omdat ze zogenaamd weer met die of die in bed had gelegen. Dat was die drank. Die drank was verschrikkelijk.

Dit staat ook nog op mijn netvlies: mijn moeder en ik, samen op weg naar Café Van Bellen, hier in Am-

sterdam-Noord. Ze hield mijn hand vast, liep hard, was woest. Mijn vader zat daar in de kroeg. Alweer. “Klerelijer”, dat zei ze steeds, ik hoor nog altijd de woede in haar stem. Wij gingen pa ophalen. Toen we bij het café aankwamen pakte ze een baksteen en gooide die dwars door het raam. Ze gooit hem zó door het raam! Ik was verbijsterd. Moet je je voorstellen dat je als kind van vijf, zes met je moeder wordt meegesleept en dat meemaakt...

Godverdomme.

Hij kwam uiteindelijk kneiterlam die kroeg uit.’

‘Hij was echt de allerliefste man van de wereld, maar als hij dronk, ging het mis. Helemaal als hij een delirium kreeg... Dat was verschrikkelijk.

Al die herinneringen... Toen ik zestien of zeventien werd, kwam ie spiernaakt van de trap af. Op mijn verjaardag. Ik voelde me verschrikkelijk. Zo beschaamd. Niet voor te stellen.

Hij ging natuurlijk ook vreemd, die ouwe. Ik weet nog dat hij met een of ander wijf in zijn rijlesauto een enorme frontale botsing heeft gehad. Heeft ie een jaar lang thuis moeten revalideren. Mijn moeder wist natuurlijk dat hij met dat wijf aan de slag was, in die auto. Hartstikke dronken ook. Hij was rijinstructeur, maar dan wel eentje met een slok op. Ik heb weleens lessen moeten overnemen omdat hij dronken in z'n bed lag.

Ik reed al vanaf mijn veertiende. Ik was vrij groot en mijn pa was een rouwdouwer. “Ah joh, dat kun je wel, kom op, je bent toch een vent?” Ik reed dus al heel jong auto. Fantastisch, ik vond het bloedmooi.

Mijn vader had ooit een vakantie gepland, maar was

vergeten dat mijn tante nog examen moest doen. Hij zei: “Luister, je ziet er heel groot uit, je bent gewoon een nieuwe instructeur van mijn rijkschool en jij gaat met je tante naar het CBR.”

We hadden een witte Volkswagen Golf, met zo’n L-bord dat je erop vast moest schroeven.

Mijn tante was al zeven keer gezakt. Tante Coby, ze leeft nog, die schat.

Mijn tante vroeg: “Waar is je vader?”

Ik zei: “Die is gisteren op vakantie gegaan. Maar tante, het komt goed.” Ik heb haar keurig netjes aanwijzingen gegeven.

Tante Coby zei: “Je kan het prima, Gordon.”

Maar zij niet. Tante Coby kon écht niet rijden. We kwamen uiteindelijk bij het CBR, ik controleerde die auto nog even, liep eromheen en zij reed weg met de examinator.

Na vijf minuten kwamen ze terug. Zonder dat L-bord. Had ik er niet goed opgedraaid en het was eraf gelazerd op de snelweg. Ze was ook nog gezakt, dat arme mens.

Dat soort dingen gebeurden bij ons thuis. Zo was mijn jeugd. Ik heb heel veel problemen met mijn vader meegemaakt, maar ik begreep hem uiteindelijk wel. Drank was zijn uitweg, zijn manier om te vergeten.’